

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1972-1973.

26 JUIN 1973.

Projet de loi portant approbation de la Convention entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, et du Protocole final, signés à Bruxelles le 19 octobre 1970.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES AFFAIRES ETRANGERES (1)
PAR M. RISOPoulos.

Le projet de loi a été déposé sur le Bureau de la Chambre des Représentants le 24 mars 1971 (Doc Ch., 1970-1971, n° 946-1). Les articles ont été approuvés sans débats le 8 juin 1971. Le 10 juin, à la suite de remarques sur la toilette du texte, la convention a été renvoyée à la Commission des Affaires étrangères et c'est le 17 juin 1971 qu'à l'unanimité, la Chambre a approuvé le projet qui lui était soumis.

Il y a lieu de faire ici une remarque préalable pour qu'il n'y ait pas de confusion : contrairement à d'autres cas similaires, le projet de loi et la convention qu'il couvre font l'objet de dispositions complémentaires mais différentes.

Le projet qui nous est transmis ne comprend en effet que six articles. Il a pour but de mettre en application la convention passée entre la Belgique et l'Italie en vue d'éviter les

(1) Les membres suivants ont participé aux délibérations de la Commission :

MM. Struye, président; Coppieters, de Bruyne, Dejardin, Deschamps, de Slexhe, Leynen, Rombaut, Sledsens et Risopoulos, rapporteur.

R. A 8699

Voir :

Document du Sénat :

537 (Session de 1970-1971) : Projet transmis par la Chambre des Représentants.

BELGISCHE SENAAT

ZITTING 1972-1973.

26 JUNI 1973.

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van de Overeenkomst tussen België en Italië tot het vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, en van het Slotprotocol, ondertekend te Brussel op 19 oktober 1970.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE BUITENLANDSE ZAKEN (1) UITGEBRACHT DOOR DE H. RISOPoulos.

Dit ontwerp van wet werd op 24 maart 1971 bij de Kamer van Volksvertegenwoordigers ingediend (Gedr. St. Kamer, 1970-1971, nr. 946-1). De artikelen werden op 8 juni 1971 zonder besprekking goedgekeurd. Op 10 juni werd de overeenkomst, als gevolg van opmerkingen omtrent de inkleuring van de tekst, teruggezonden naar de Commissie voor de Buitenlandse Zaken en op 17 juni 1971 heeft de Kamer ze met algemene stemmen aangenomen.

Ten einde alle verwarring te voorkomen, dient hier een voorafgaande opmerking te worden gemaakt : in tegenstelling tot andere soortgelijke gevallen zijn het ontwerp van wet en de overeenkomst waarop het betrekking heeft, het voorwerp van aanvullende maar verschillende bepalingen.

Het ontwerp dat ons is overgezonden, omvat namelijk slechts zes artikelen. Het strekt tot de inwerkingstelling van de overeenkomst gesloten tussen België en Italië tot het

(1) De volgende leden hebben aan de beratingsvergaderingen van de Commissie deelgenomen :

De heren Struye, voorzitter; Coppieters, de Bruyne, Dejardin, Deschamps, de Slexhe, Leynen, Rombaut, Sledsens en Risopoulos, verslaggever.

R. A 8699

Zie :

Gedr. St. van de Senaat :

537 (Zitting 1970-1971) : Ontwerp overgezonden door de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

doubles impositions et de régler certaines autres questions en matière d'impôts sur le revenu, ainsi que le Protocole final, tous deux signés à Bruxelles le 19 octobre 1970.

Mais ce texte, comme tel, n'est qu'un ensemble de dispositions qui concernent l'application de la convention en droit interne belge.

Un bref résumé nous indique que :

— *l'article 2* donne aux sociétés belges qui perçoivent des dividendes de sociétés établies en Italie, la possibilité d'être exonérées de précompte mobilier belge, moyennant le respect de certaines règles. Leurs actionnaires bénéficieront également de certaines exonérations;

— *l'article 3* concerne les modalités d'application en Belgique de l'article 27 de la convention, qui vise le recouvrement par et dans chacun des deux pays des impôts de l'autre partenaire;

— *l'article 4* vise l'application aux Italiens ayant recueilli en Belgique des revenus mobiliers, immobiliers ou professionnels entre 1963 et 1966, d'une exonération d'un quart, conformément à la législation belge, c'est-à-dire sans restitution des précomptes éventuellement perçus en trop;

— *l'article 5* est, en fait, une modalité complémentaire de l'article précédent. Il vise les dégrèvements d'office et les recours judiciaires;

— *l'article 6* se rapporte à l'article 29 de la convention et règle la possibilité pour l'administration fiscale belge d'établir les impôts dus en vertu des règles nouvelles au-delà des délais prévus au Code des impôts sur les revenus.

Abordant ensuite la convention elle-même, il sied d'en définir brièvement les objectifs et les mécanismes principaux.

Ce préambule peut se limiter aux considérations suivantes :

La Belgique et l'Italie s'accordent une assistance administrative mutuelle matérialisée par l'échange de renseignements mais limitée dans le cadre traditionnel du secret, du respect des législations nationales, et de la protection des renseignements industriels ou commerciaux.

L'assistance administrative vise également, à l'article 27, le recouvrement des impôts qui font l'objet de la convention, mais il semble qu'à la demande expresse de l'Italie, cette assistance déroge aux normes habituelles, car elle se limite aux impôts dont la perception est nécessaire pour éviter que des perceptions ou des réductions ne profitent à des personnes qui n'y auraient pas droit.

vermijden van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere aangelegenheden inzake belastingen naar het inkomen, alsmede van het Slotprotocol, alle twee ondertekend te Brussel op 19 oktober 1970.

Maar deze tekst als zodanig is slechts een geheel van bepalingen die betrekking hebben op de toepassing van de overeenkomst in het Belgisch intern recht.

Hij kan worden samengevat als volgt :

— *artikel 2* verleent aan de Belgische vennootschappen die dividenden van in Italië gevestigde maatschappijen ontvangen, de mogelijkheid te worden vrijgesteld van de Belgische roerende voorheffing, met inachtneming van bepaalde regels. Hun aandeelhouders zullen eveneens bepaalde vrijstellingen genieten;

— *artikel 3* betreft de wijze van toepassing in België van artikel 27 van het verdrag, dat handelt over de invordering van de belastingen van de andere partner door en in elk land;

— *artikel 4* bepaalt dat de Italianen die in België tussen 1963 en 1966 roerende, onroerende of bedrijfsinkomsten hebben verkregen, een vermindering met een vierde genieten overeenkomstig de Belgische wet, d.w.z. zonder terugval van de voorheffingen die eventueel te veel mochten zijn geïnd;

— *artikel 5* is feitelijk een aanvullende modaliteit van het vorige artikel. Het heeft betrekking op de ontheffing van ambtswege en de beroepen op de rechter;

— *artikel 6* houdt verband met artikel 29 van de overeenkomst en voorziet in de mogelijkheid dat de Belgische belastingadministratie de belastingen verschuldigd krachtens de nieuwe regels, geldig vestigt na het verstrijken van de termijn bepaald in het Wetboek van de inkomstenbelastingen.

**

Vervolgens moeten bondig de doelstellingen en de voorname regels van de overeenkomst zelf worden omschreven.

Deze inleiding kan beperkt blijven tot de volgende overwegingen :

België en Italië verlenen elkaar wederzijdse administratieve bijstand in de vorm van uitwisseling van inlichtingen die evenwel begrensd zijn door het traditionele kader van de geheimhouding, de eerbied voor de nationale werten en de bescherming van nijverheids- of handelsgeheimen.

De administratieve bijstand heeft krachtens artikel 27 mede betrekking op de invordering van de belastingen die in de overeenkomst zijn bedoeld, maar deze bijstand wijkt, naar het schijnt op uitdrukkelijk verzoek van Italië, af van de gewone regels, want hij is beperkt tot de belastingen waarvan de heffing noodzakelijk is om te verhinderen dat de vrijstellingen of de verminderingen ten goede komen aan personen die er geen recht op hebben.

D'autres clauses ont pour objet d'éviter les discriminations fondées sur la nationalité (art. 24), de régler les procédures de conciliation ou de réclamation (art. 25) et de limiter dans certains cas les effets de la convention (art. 28).

Quant aux objets essentiels, c'est-à-dire la prévention de la double imposition et le contrôle de l'évasion fiscale, la convention les règle par deux méthodes principales.

Tantôt l'Etat du domicile fiscal se voit attribuer un pouvoir exclusif d'imposition.

Tantôt l'Etat de la source des revenus reçoit un pouvoir limité ou non d'imposition, ce qui entraîne pour l'Etat du domicile fiscal l'obligation de supporter sur ses propres impôts l'impôt prélevé par l'Etat de la source, ou bien encore d'exempter les revenus imposés par celui-ci.

S'il s'agit de dividendes, intérêts ou redevances attribués en Italie à des résidents belges, la Belgique prévoit la double imposition en exonérant le montant net des dividendes ainsi perçus de notre impôt des sociétés et, dans les autres cas, en imputant la quotité forfaitaire d'impôt étranger de 15 p.c.

Les autres revenus perçus et imposés en Italie sont exemptés d'impôts belges dans le chef du bénéficiaire, mais ils entrent en compte pour la fixation du taux applicable à l'ensemble des revenus en Belgique : il n'y a donc plus imputation mais exemption progressive.

**

Deux ordres de remarques plus détaillées peuvent ensuite être envisagées.

On observera d'abord que la phrase : « la convention s'inspire largement de la convention-type de l'O.C.D.E. et s'apparente aux conventions similaires signées par la Belgique depuis 1965 », doit également s'interpréter en l'espèce au sens large.

Il est certain, en effet, que la convention belgo-italienne reprend fidèlement les définitions données par la convention-type en ce qui concerne le domicile fiscal, la notion d'établissement stable, etc.

En revanche, pour les dividendes (art. 10, § 2), la convention belgo-italienne limite à 15 p.c. la retenue à la source opérée par une société d'un Etat contractant sur les dividendes attribués à un résident de l'autre Etat.

Or, la convention-type de l'O.C.D.E. prévoit en son article 10, 2, a, que cette retenue ne peut excéder 5 p.c. du montant brut des dividendes si le bénéficiaire est une société propriétaire d'au moins 25 p.c. du capital de la société débitrice des dividendes.

Ceci appelle la remarque complémentaire que les conventions similaires dont l'exposé des motifs fait état offrent parfois des disparités qui empêchent d'en déduire des modèles

Andere artikelen betreffen het vermijden van discriminaties gebaseerd op de nationaliteit (art. 24), de regeling inzake minnelijke schikkingen of bezwaren (art. 25) en de beperking, in bepaalde gevallen, van de gevolgen van de overeenkomst (art. 28).

De wezenlijke doelstellingen van de overeenkomst, namelijk het vermijden van dubbele belasting en de controle op de belastingontduiking, worden hoofdzakelijk op twee wijzen verwezenlijkt.

Ten eerste wordt aan de Staat van de fiskale woonplaats de uitsluitende belastingsbevoegdheid toegekend.

Ten tweede krijgt de bronstaat van de inkomsten een al dan niet beperkte belastingsbevoegdheid, waardoor de Staat van de fiskale woonplaats verplicht wordt de belasting, geheven door de bronstaat, op zijn eigen belastingen te verrekenen ofwel belastingvrijdom te verlenen voor de inkomsten die in de andere staat worden belast.

Wat betreft dividenden, interesses of royalties in Italië uitgekeerd aan Belgische verblijfshouders, vermijdt België dubbele belasting door het netto-bedrag van de aldus verkregen dividenden vrij te stellen van onze vennootschapsbelasting en, in de andere gevallen, door een forfaitaire buitenlandse belasting van 15 pct. toe te rekenen.

De andere inkomsten, ontvangen en belast in Italië, worden vrijgesteld van Belgische belasting, maar worden medegerekend om het percentage te bepalen dat op de gezamenlijke inkomsten in België toepasselijk is : er is dus geen toerekening meer maar progressieve vrijstelling.

**

Vervolgens kunnen twee soorten nadere opmerkingen worden gemaakt.

In de eerste plaats moet de volzin : « ... volgt de Overeenkomst ... het modelverdrag van de O.E.S.O.; zij vertoont ook veel gelijkenis met de door België sedert 1965 gesloten soortgelijke overeenkomsten », in dit geval in ruime zin worden uitgelegd.

Het is immers duidelijk dat de Belgisch-Italiaanse overeenkomst de door het modelverdrag gegeven definities met betrekking tot de fiskale woonplaats, het begrip vaste inrichting, enz. getrouw overneemt.

Voor de dividenden daarentegen (art. 10, § 2) beperkt de Belgisch-Italiaanse overeenkomst de belasting die door een vennootschap van een overeenkomstslijtende Staat aan de bron wordt ingehouden op de dividenden die aan een verblijfhouder van de andere Staat worden toegekend, tot 15 pct.

Het modelverdrag van de O.E.S.O. bepaalt evenwel in artikel 10, 2, a, dat die inhouding ten hoogste 5 pct. mag bedragen van het brutobedrag van de dividenden, indien de genietster van de dividenden een vennootschap is die ten minste 25 pct. bezit van het kapitaal van de vennootschap die de dividenden schuldig is.

Hierbij moet in bijkomende orde worden opgemerkt dat de soortgelijke overeenkomsten waarvan sprake is in de memoire van toelichting, soms verschillen vertonen die het niet

constants. Votre rapporteur a déjà eu l'occasion de souligner à cet égard les différences marquées existant, entre autres, entre les conventions de doubles impositions passées par la Belgique avec les Pays-Bas, la France, les Etats-Unis, l'Espagne, etc. (Sénat, Doc n° 112, 407, 437 (1971-1972) et n° 117 (1972-1973).

Le Gouvernement, à diverses reprises, a invoqué que les conventions de doubles impositions étaient un compromis entre des thèses opposées et que les intérêts des parties contractantes ne se présentaient pas toujours sous le même rapport de forces ou d'activités.

On peut cependant présumer que les nombreux pays qui ont adhéré à la convention-type de l'O.C.D.E. n'avaient pas méconnu cet ordre de réflexion.

On constatera d'ailleurs qu'en ce qui concerne les intérêts (art. 11), la présente convention limite partiellement la retenue à la source aux mêmes 15 p.c., alors que la convention-type prévoyait une limitation à 10 p.c. (art. 11, § 2) : il y a donc disparité, alors qu'en ce qui touche aux redevances (art. 12), la convention belgo-italienne respecte le prescrit de la convention-type qui ne prévoit l'imposition des redevances que dans l'Etat du bénéficiaire.

**

Le Conseil d'Etat a formulé une autre série de remarques dans l'avis qu'il a donné le 10 février 1971 au sujet de la présente convention (Chambre, 1970-1971, Doc. 946-1, pp. 8 et suiv.).

Ces remarques visent les articles 9 et 23 de la convention proprement dite et elles reproduisent fidèlement celles que le Conseil d'Etat avaient déjà faites antérieurement.

Comme elles ont appelé des réponses du Gouvernement, il peut paraître opportun de résumer les deux thèses, parce qu'elles sont présentées parfois de façon fort elliptique.

L'article 9 concerne les entreprises interdépendantes, le contrôle que peuvent exercer sur elles les parties contractantes et les modalités de ce contrôle.

Le Conseil d'Etat estime que cette disposition de droit international n'arme pas suffisamment l'administration fiscale belge qui risque de ne pouvoir disposer que de l'article 24 de notre Code des impôts sur les revenus, mais dans les conditions limitatives énoncées par l'article 9 de la Convention.

En outre, ajoute le Conseil d'Etat, l'article 9, s'il protège les intéressés contre la double imposition au sens juridique, ne le fait guère dans le domaine économique.

Ce que cette haute juridiction veut apparemment dire, c'est que la convention belgo-italienne se montre plus sévère dans le cas particulier des sociétés interdépendantes où l'on pénalise sans limite les bénéfices dont les sociétés interdépendantes se privent par le fait même de leur structure, alors que s'il

mogelijk maken tot vaste modellen te komen. Uw verslaggever heeft reeds de gelegenheid gehad in dit verband op de bestaande uitgesproken verschillen te wijzen o.m. tussen de overeenkomsten tot het vermijden van dubbele belasting die België heeft gesloten met Nederland, Frankrijk, de Verenigde Staten, Spanje, enz. (Gedr. St. Senaat, nrs. 112, 407, 437 (1971-1972) en nr. 117 (1972-1973).

De Regering heeft herhaaldelijk verklaard dat de overeenkomsten tot het vermijden van dubbele belasting een vergelijk zijn tussen tegenover elkaar staande standpunten en dat de belangen van de overeenkomstsluitende partijen zich niet altijd onder dezelfde verhouding van krachten of activiteiten voordoen.

Men mag evenwel onderstellen dat de vele landen die tot de modelovereenkomst van de O.E.S.O. zijn toegetreden, aan dergelijke overwegingen niet zijn voorbijgegaan.

Het is trouwens zo dat, wat de intresten betreft (art. 11), deze overeenkomst de inhouding aan de bron ten dele beperkt tot dezelfde 15 pct., hoewel de modelovereenkomst ze beperkt tot 10 pct. (art. 11, § 2); er is dus een verschil niet-tegenstaande de Belgisch-Italiaanse overeenkomst, wat de royalties betreft (art. 12), de bepaling van de modelovereenkomst in acht neemt krachtens welke de belastingheffing op de royalties slechts in de Staat van de genietre geschieht.

**

De Raad van State heeft een andere reeks opmerkingen gemaakt in het advies dat hij op 10 februari 1971 omtrent deze overeenkomst heeft gegeven (Gedr. St. Kamer, 1970-1971, nr. 946-1, blz. 8 vv.).

Die opmerkingen hebben betrekking op de artikelen 9 en 23 van de eigenlijke overeenkomst en zijn dezelfde als die welke de Raad van State reeds eerder heeft gemaakt.

Aangezien de Regering daarop geantwoord heeft, kan het dienstig zijn de twee standpunten samen te vatten, omdat zij soms zeer onvolledig worden weergegeven.

Artikel 9 heeft betrekking op de onderling afhankelijke ondernemingen, het toezicht dat de overeenkomstsluitende partijen erop kunnen uitoefenen en de wijze waarop het geschiedt.

De Raad van State meent dat deze bepaling van internationaal recht de Belgische administratie niet voldoende wapent, zodat deze gevaar loopt slechts te kunnen steunen op artikel 24 van ons Wetboek van de inkomenbelastingen, maar onder de beperkende voorwaarden vermeld door artikel 9 van Overeenkomst.

Bovendien, aldus de Raad van State, beschermt artikel 9 de belanghebbenden wel tegen dubbele belasting in juridische zin maar vrijwel niet op economisch gebied.

Dit hoog rechtscollege bedoelt hiermede blijkbaar dat de Belgisch-Italiaanse overeenkomst zich strenger toont in het bijzondere geval van de onderling afhankelijke vennootschappen, waar onbeperkt belasting wordt geheven van de winsten die de onderling afhankelijk vennootschappen zich

s'agit de dividendes, d'intérêts ou de redevances excessifs, la taxation se fait sous déduction d'une somme égale à 15 p.c. de ces revenus.

En appliquant aux sociétés interdépendantes le statut de sociétés séparées, la convention créerait ainsi ce que le Conseil d'Etat appelle une double imposition économique.

Le Gouvernement a répondu en renvoyant au chapitre IV de l'exposé des motifs du projet de loi (Chambre, 1970-1971, Doc. n° 946-1, p. 4).

Pour le premier des deux problèmes précités, le Gouvernement estime que le texte de l'article 9 de la convention peut se concilier avec l'avis du Conseil d'Etat.

L'article 9 et l'article 24 du Code belge des impôts sur les revenus ont le même objet et le même but. L'article 9 est la reproduction littérale de l'article 9 de la convention-type de l'O.C.D.E. Non seulement, l'article 24 n'est en rien privé de sa force obligatoire, mais les parties contractantes ont rédigé l'article 9 de la convention dans le dessein de confirmer et non d'entraver sur ce point leur législation nationale.

Quant à la deuxième branche de l'avis du Conseil d'Etat relatif à l'article 9 de la convention, le Gouvernement prend également une position nette.

Il admet qu'en effet, il existe une discrimination qui permet de parler de double imposition économique, au sujet des sociétés interdépendantes, mais qu'il s'agit d'un problème de fond.

Il faut donc entendre qu'il ne s'agit pas d'une erreur ou d'un illogisme, mais d'une disposition qui inciterait un certain type de sociétés à respecter des pratiques commerciales normales.

Le Gouvernement n'exclut cependant pas, dans le cas d'espèce, une solution plus libérale dans le sens suggéré par le Conseil d'Etat.

Cela permettrait, par exemple, à la Belgique de traiter comme des dividendes les avantages anormaux accordés par une société italienne à une société belge, si de tels avantages sont soumis par la loi italienne au même régime que les revenus d'actions.

L'article 23 a rappelé de la part du Conseil d'Etat une remarque qui ressortit à la technique fiscale et qui se fonde sur l'ordre de perception du précompte mobilier défini par les articles 186 et 187 du Code des impôts sur les revenus.

Ces articles paraissent impliquer que le précompte frappe d'abord l'impôt belge relatif aux revenus mobiliers imposés à l'étranger et, ensuite, la quotité forfaitaire d'impôt étranger.

En revanche, l'administration fiscale, par la voix du Ministre des Finances (Sénat, Doc. n° 219, 1965-1966, p. 5), a fait valoir qu'on imputerait par priorité les précomptes non rem-

ontzeggen door het feit zelf van hun structuur, terwijl, wanneer het gaat om overdreven dividenden, intresten of royalties, de belastingheffing geschiedt met aftrek van een bedrag gelijk aan 15 pct. van de inkomsten.

Door op de onderling afhankelijke vennootschappen het statuut van de gescheiden vennootschappen toe te passen, zou de overeenkomst dus tot stand brengen wat de Raad van State een dubbele economische belasting noemt.

De Regering heeft hierop geantwoord met verwijzing naar hoofdstuk IV van de memorie van toelichting bij het ontwerp (Gedr. St. Kamer, 1970-1971, nr. 946-1, blz. 4).

Wat betreft het eerste probleem, is de Regering van oordeel dat de tekst van artikel 9 van de Overeenkomst verenigbaar is met het advies van de Raad van State.

Artikel 9 en artikel 24 van het Belgisch Wetboek van de inkomstenbelastingen hebben hetzelfde object en hetzelfde doel. Artikel 9 is de letterlijke overname van artikel 9 van de modelovereenkomst van de O.E.S.O. Niet alleen wordt er helemaal niet geraakt aan het verplicht karakter van artikel 24, maar de verdragsluitende partijen hebben artikel 9 in de Overeenkomst opgenomen met het doel hun nationale wetgeving op dit punt te bevestigen en niet ze te doorkruisen.

Inzake het tweede deel van het advies van de Raad van State over artikel 9 van de Overeenkomst, neemt de Regering eveneens een duidelijk standpunt in.

Zij geeft toe dat er inderdaad een discriminatie bestaat waardoor men kan spreken van een dubbele economische belasting ten aanzien van onderling afhankelijke ondernemingen, maar verklaart dat het om een fundamenteel probleem gaat.

Dit betekent dus dat hier geen vergissing of gebrek aan logica in het spel is, maar dat het gaat om een bepaling die een zeker type van vennootschappen wil dwingen normale handelspraktijken toe te passen.

De Regering sluit echter, in bepaalde gevallen, geen minder strenge oplossing uit in de zin die de Raad van State in overweging gegeven heeft.

Dit zou België bijvoorbeeld in staat stellen de abnormale voordeelen door een Italiaanse vennootschap aan een Belgische vennootschap toegekend, als dividenden te behandelen, indien de Italiaanse wet die voordeelen op dezelfde wijze behandelt als de inkomsten uit aandelen.

Artikel 23 heeft aanleiding gegeven tot een opmerking van de Raad van State die verband houdt met de fiscale techniek en meer bepaald met de orde van inning van de roerende voorheffing bepaald bij de artikelen 186 en 187 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen.

Deze artikelen schijnen in zich te sluiten dat de voorheffing eerst toegepast wordt op de Belgische belasting betreffende in het buitenland belaste roerende inkomsten en vervolgens op het forfaitair gedeelte aan buitenlandse belasting.

De belastingadministratie heeft daarentegen, bij monde van de Minister van Financiën (Gedr. St. Senaat, zitting 1965-1966, nr. 219, blz. 5) verklaard dat de niet-terugbetaal-

boursables, ce qui couvre aussi la quotité forfaitaire d'impôt étranger visé à l'article 23, § 3, de la convention belgo-italienne.

Le Conseil d'Etat recommandait d'éviter en tout cas l'équivoque, et de modifier le Code des impôts sur les revenus en intervertissant les articles 186 et 187 ou en modifiant certains termes de l'article 187.

Le Gouvernement a finalement répondu à la suggestion de modifier le Code des impôts sur les revenus, ce qui a été fait récemment. De cette façon, il précisait qu'il était lié par la déclaration expresse faite par le Ministre des Finances en 1966, en manière telle que la pratique administrative était tout à l'avantage du contribuable.

* * *

Il reste à signaler qu'à la convention proprement dite, un protocole final a été ajouté et signé à la même date du 19 octobre 1970.

Ce protocole énonce une série de précisions importantes relatives aux articles 10 (les dividendes), 23, § 5 (sociétés interdépendantes) et 24, §§ 5 et 6 (clauses de non-discrimination) ainsi qu'aux délais de réclamation.

Le projet de loi et le présent rapport ont été adoptés à l'unanimité.

Le Rapporteur,
B.-J. RISOPoulos.

Le Président,
P. STRUYE.

bare voorheffingen, waaronder eveneens het forfaitair gedeelte buitenlandse belasting, bedoeld in artikel 23, § 3, van de Belgisch-Italiaanse Overeenkomst, bij voorrang worden toegerekend.

Volgens de Raad van State verdiende het aanbeveling in elk geval dubbelzinnigheid te vermijden en het Wetboek van de inkomstenbelastingen te wijzigen door er de artikelen 186 en 187 van plaats te verwisselen of door bepaalde woorden van artikel 187 te wijzigen.

De Regering heeft ten slotte geantwoord op de suggestie om het Wetboek van de inkomstenbelastingen te wijzigen; dit is onlangs gebeurd. Op die wijze verklaarde zij gebonden te zijn door de uitdrukkelijke verklaring van de Minister van Financiën van 1966, in die zin dat de administratieve praktijk volledig in het voordeel van de belastingplichtige uitvalt.

* * *

Er zij ten slotte op gewezen dat bij de eigenlijke overeenkomst een slotprotocol is gevoegd dat eveneens op 19 oktober 1970 is ondertekend.

Dit protocol bevat een reeks belangrijke verduidelijkingen van de artikelen 10 (dividenden), 23, § 5 (onderling afhankelijke ondernemingen) en 24, §§ 5 en 6 (non-discriminatiebeding), evenals van de bezwaartijdlijnen.

Het ontwerp van wet en dit verslag zijn met algemene stemmen aangenomen.

De Verslaggever,
B.-J. RISOPoulos.

De Voorzitter,
P. STRUYE.